

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Jarmily Dáskové a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce **Rovina, a.s.**, IČ: 645 08 510, se sídlem Kroměřížská 134, Hulín, zast. Ing. Markem Piechem, daňovým poradcem se sídlem Otická 758/19, Opava, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 21. 3. 2012, č. j. 151/12-1506-708999,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět soudního řízení

[1] Žalobce se žalobou podanou zdejšímu soudu dne 29. 3. 2012 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 21. 3. 2012, č. j. 151/12-1506-708999, jakož i jemu předcházející rozhodnutí Finančního úřadu ve Vyškově ze dne 2. 11. 2011, č. j. 120083/11/341940708677, a žalovaný byl zavázán k povinnosti zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

[2] Ačkoli bylo žalobou napadeno rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně, řízení bylo na straně žalovaného vedeno s Odvolacím finančním ředitelství, neboť dne 1. 1. 2013 nabyl

účinnosti zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, jímž došlo ke změně soustavy finanční správy a zároveň ke zrušení zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech, ve znění pozdějších předpisů. V řízení tak bylo pokračováno s procesním nástupcem, kterým je na základě ustanovení § 7 písm. a) zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně.

II. Dosavadní průběh správního řízení

[3] Dne 2. 11. 2011 vydal Finanční úřad ve Vyškově (dále jen „správce daně“) exekuční příkaz č. j. 120083/11/341940708677 na přikázání pohledávky z účtu žalobce až do výše vykonatelného nedoplatku ve výši 624.154,89 Kč k zajištění neuhrazené daně z převodu nemovitostí s odůvodněním, že žalobce jakožto ručitel nezaplatil ke dni 31. 10. 2011 správci daně daňový nedoplatek, přičemž k tomu byl vyzván výzvou ze dne 4. 8. 2011, č. j. 102109/11/341960702581.

[4] Dne 7. 11. 2011 podal žalobce proti zmíněnému exekučnímu příkazu odvolání a navrhl jeho okamžité zrušení pro nezákonnost. Uvedl, že mu výzva ze dne 4. 8. 2011, č. j. 102109/11/341960702581, rozhodně nebyla doručena. Pro účely zastupování před všemi českými správci daně má uzavřenou smlouvu se společností Punktum, spol. s r. o., IČ: 253 80 966, se sídlem Otická 758/19, Opava – Předměstí, která byla včas podána Finančnímu úřadu v Kroměříži, a proto požádal správce daně, aby nadále jednal s tímto jeho zástupcem.

[5] Dne 11. 1. 2012 nahlédl do spisu jednatel společnosti Punktum, spol. s r. o., a rozšířil odvolání o další body. Uvedl, že nebyly splněny podmínky uvedené v ustanovení § 171 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „daňový řád“), přičemž podrobnosti uvede poté, co mu budou poskytnuty určité písemnosti ze spisu a umožněno nahlédnout do registračního spisu, což mu tehdy umožněno nebylo. Dále zmínil, že ve vyhledávací části spisu jsou zařazeny dokumenty, které tam být nemají. Poté žalobce tyto námitky sdělil správci daně písemně podáním ze dne 20. 1. 2012. Zároveň tímto podal odvolání proti výzvě ze dne 4. 8. 2011, č. j. 102109/11/341960702581, přičemž namítl „úplně všechno možné i nemožné“.

[6] Dne 17. 2. 2012 podal žalobce další doplnění odvolání. Uvedl, že správce daně neunesl své důkazní břemeno, čímž porušil ustanovení § 92 odst. 5 písm. a) daňového řádu. Setrval také na svých předchozích odvolacích námitkách a uvedl další důvody pro podporu své argumentace.

[7] Dne 27. 3. 2012 byla daňová exekuce přikázáním pohledávky z účtu žalobce částečně zastavena v částce 19.776,60 Kč, neboť v této výši byla pohledávka uhrazena daňovou exekucí vedenou proti původnímu dlužníkovi společnosti RG Incest, s.r.o.

[8] Dne 21. 3. 2012 Finanční ředitelství v Brně odvolání zamítlo a napadený exekuční příkaz potvrdilo.

III. Obsah žaloby

[9] Stěžejní žalobní námitka spočívá v tom, že správce daně dle názoru žalobce neprokázal řádné doručení výzvy ze dne 4. 8. 2011, č. j. 102109/11/341960702581. Tím nesplnil

povinnost vyplývající z ustanovení § 92 odst. 5 písm. a) daňového řádu a neunesl své důkazní břemeno. Zároveň tím zkrátil žalobce na jeho právech, zejména právu na právní pomoc. Zahájil exekuční řízení, aniž by měl jakýkoli exekuční titul.

[10] Dle žalobce je nezpochybnitelné, že žalobce měl ke dni 4. 8. 2011 zástupce. Výzva tudíž měla být doručena též tomuto zástupci, přičemž dnem doručení rozhodným pro počátek běhu lhůty je při souběžném doručování daňovému subjektu i jejímu zástupci den doručení písemnosti, který nastane později (ustanovení § 41 odst. 2 daňového řádu).

[11] Argument žalovaného, že plná moc je účinná až jejím uplatněním u tohoto správce daně (viz ustanovení § 27 odst. 2 daňového řádu), je lichý, neboť plná moc byla uplatněna za účinnosti zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), který žádné takové ustanovení neobsahoval.

[12] Žalobce dále v žalobě na několika místech podotýká, že správce daně o plné moci musel vědět, což lze prokázat odkazem na protokol ze dne 24. 6. 2010, č. j. 77489/10/320931708514.

[13] Na podporu své argumentace žalobce uvedl, že plná moc ze dne 5. 11. 2009 nebyla omezena jen na jednoho správce daně, ale slovy „ve všech věcech daní“ byla určena všem správcům daně.

[14] Dále žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný se nijak nevyjádřil k odvolacím důvodům, které byly uplatněny v prvním doplnění odvolání (bylo učiněno ústně do protokolu dne 11. 1. 2012), ve druhém doplnění odvolání (písemně ze dne 20. 1. 2012) a ve třetím doplnění odvolání (písemně ze dne 17. 2. 2012). Jednalo se o námitky předčasnosti vydání exekučního příkazu (po věcné i procesní stránce), neunesení důkazního břemene a vadného doručování kvůli nerespektování plné moci se společností Punktum, spol. s r. o.

[15] Dle žalobce se žalovaný záměrně vyhnul vypořádání hmotněprávních námitek tím, že uvedl, že tyto měly být vzneseny proti výzvě, nikoli proti exekučnímu příkazu. S tímto žalobce nesouhlasí, neboť má za to, že exekuční řízení je vůči ručiteli zahájeno ve smyslu ustanovení § 178 odst. 1 daňového řádu právě až exekučním příkazem (v žalobě na str. 3 dole uvedl „exekuční výzvu“, ale z kontextu lze dovodit, že měl na mysli exekuční příkaz) a bylo by absurdní, kdyby od počátku řízení nemohl cokoli věcně namítat.

[16] Dále žalobce namítl vadné poučení ve výzvě. Je v ní sice zmíněna možnost podat odvolání, ale není zde poučení o tom, že v případě nepodání odvolání se výzva stane exekučním titulem, proti kterému již není přípustný žádný opravný prostředek.

IV. Vyjádření žalovaného

[17] Dne 16. 2. 2012 se k žalobě vyjádřil žalovaný. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedl k tomu, že ze spisového materiálu správce daně je zřejmé, že žalobce podal proti výzvě k zaplacení daňového nedoplatku ze dne 4. 8. 2011 odvolání, které bylo doručeno až dne 23. 1. 2012. Správce daně toto odvolání zamítl rozhodnutím ze dne 8. 2. 2012, č. j. 13461/12/341960702581, s tím že výzva byla žalobci doručena do datové schránky a o plné moci se správce daně dozvěděl až při odvolání proti exekučnímu příkazu.

[18] Žalovaný uvádí, že vydání exekučního příkazu nebylo předčasné, protože byly splněny všechny podmínky uvedené v ustanovení § 171 odst. 3 daňového řádu. Správce daně vydal dne 10. 9. 2010 platební výměr č. j. 61447/10/341960702581, kterým společnosti RG Incest, s.r.o., se sídlem Palackého třída 163a, Brno, vyměřil daň z převodu nemovitostí ve výši 870.000 Kč. Vzhledem k tomu, že dlužník uvedenou částku neuhradil, byla provedena exekuce příkázáním pohledávky z účtu dlužníka. Vzhledem k tomu, že nedoplatek na dani z převodu nemovitostí po provedení daňové exekuce byl uhrazen pouze částečně, vydal správce daně v zákonné lhůtě výzvu k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem, tj. žalobcem. Ta byla odeslána dne 5. 8. 2011 do datové schránky žalobce, který si ji dne 8. 8. 2011 převzal.

[19] K plné moci žalovaný uvádí, že ta je dle ustanovení § 27 odst. 2 daňového řádu účinná až od okamžiku jejího uplatnění u tohoto správce daně. Správce daně, u něhož je třeba plnou moc uplatnit, je třeba rozumět nikoli pouze věcně, ale též místně příslušného správce daně.

[20] Žalovaný navíc uvádí, že žalobce dne 17. 3. 2010 podal u správce daně daňové přiznání k dani z nemovitostí za zdaňovací období 2009, kde vyplnil všechny informace a uvedl, že všechny údaje v tomto přiznání jsou úplné a pravdivé. Žalobce v tomto přiznání neuvedl, že má zástupce. Buď tedy daňové přiznání nebylo úplné, anebo žalobce jednal sám za sebe.

[21] K protokolu č. j. 77489/10/320931708514 žalovaný uvádí, že tento protokol neměl ve spisové dokumentaci žalobce. Společnost RG Invest, s.r.o., změnila dne 19. 5. 2008 sídlo podnikání a spisová dokumentace byla přestěhována na Finanční úřad Brno III. Žalobce tento protokol doložil správci daně až v rámci odvolacího řízení.

[22] Žalovaný odmítá tvrzení, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Dostatečně se zabýval všemi hmotněprávními i procesněprávními námitkami. Žalobce napadal exekuční příkaz, kterým je zahájeno exekuční řízení. Odvolání tak je spojeno s otázkami nařízení daňové exekuce. Za příklad způsobitelného důvodu v těchto případech lze uvést otázky formální a materiální vykonatelnosti exekučního titulu, běhu lhůty pro placení daně, případně pravomoci a příslušnosti exekučního orgánu. Ustálená judikatura doplňuje dále vhodnost a přiměřenost způsobu daňové exekuce. Ani jedna z těchto námitek v odvolání uplatněna nebyla. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, sp. zn. 2 Afs 84/2004, ačkoli zřejmě myslel rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 81/2004-54.

[23] Žalovaný také uvedl, že poučení ve výzvě k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem bylo v souladu se zákonem.

[24] K námitce, že žalobce byl zkrácen na právu na právní pomoc, žalovaný uvádí, že splnil všechny pravidla pro doručování. Daňové řízení není založeno na vyšetřovacím principu, ale na principu součinnosti, který předpokládá, že žalobce poskytne součinnost mimo jiné právě sdělením o plné moci.

V. Replika žalobce

[25] Dne 6. 6. 2012 se k vyjádření žalovaného vyjádřil žalobce replikou. V ní setrval na svém názoru, že byl zastoupen společností Punktum, spol. s r. o., a mělo jí tedy být doručováno. V replice také kritizoval fungování finančních úřadů, které spolu dostatečně nekomunikují. Uvedl, že jako klíčová se jeví otázka, zda měl správce daně povinnost před vydáním výzvy k zaplacení nedoplatku ručiteli povinnost zjistit, kdo za ručitele jedná.

VI. Právní hodnocení soudu

[26] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě podle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“) osobou k tomu oprávněnou podle ustanovení § 65 odst. 1 soudního řádu správního a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 soudního řádu správního.

[27] Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, vázán rozsahem a důvody, které žalobce uplatnil v žalobě (ustanovení § 75 odst. 2 soudního řádu správního). Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 soudního řádu správního bylo rozhodnuto o věci samé bez jednání. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů:

[28] Předmětem soudního přezkumu učinil žalobce rozhodnutí o odvolání proti exekučnímu příkazu, přičemž daňová exekuce nařízená na majetek daňového dlužníka, popř. ručitele, je vážným zásahem do jeho subjektivních práv, zejména do práva vlastnického, a proto musí být takovéto rozhodnutí vždy přezkoumatelné příslušným soudem (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 10. 2000, sp. zn. III. ÚS 358/99).

[29] Soudní přezkum v těchto případech nemůže zpochybňovat souslednost jednotlivých fází daňového řízení. Námitkami proti exekučnímu příkazu proto nelze účinně brojit proti samotnému daňovému nedoplatku, stanovenému jiným správním rozhodnutím, které je samostatně přezkoumatelné. Následný soudní přezkum exekučního příkazu může být zaměřen zejména na vykonatelnost exekučního titulu, na jeho právní účinnost vůči povinnému, na vhodnost a proporcionalitu způsobu a rozsahu provedení exekuce, apod., nikoliv již na přezkum důvodnosti samotného exekučního titulu. Soudní přezkum v této souvislosti označuje Nejvyšší správní soud za „do určité míry omezený a koncentruje se na případné „vybočení“ z řádné a na principu proporcionality založené daňové exekuce,“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 81/2004-54).

[30] Jak již uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004-75, „je-li u správního soudu napadeno rozhodnutí vydané v další fázi řízení (v řízení exekučním), pak přirozeně soud může zkoumat jen samotnou existenci titulu a vhodnost zvoleného způsobu exekuce, poměr výše pohledávky k ceně exekucí postižené věci apod., navíc za podmínky, že stížnost tvrdí například, že exekuční titul neexistuje, zvolený způsob exekuce není zákonem připuštěn, že cena postižené věci je v nepoměru k výši pohledávky atp. Soud se ve fázi exekučního řízení nemůže zabývat skutečnostmi, které nastaly před vydáním vykonatelného výkazu nedoplatků, tedy v řízení vyměřovacím.“

[31] Námitky, které směřovaly do předchozích fází daňového řízení (např. námitka týkající se poučení ve výzvě k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem), tedy žalovaný legitimně odmítl, přičemž dostatečně odůvodnil (na str. 3 žalobou napadeného rozhodnutí), proč se jimi nezabýval. V tomto ohledu tedy soud nemůže považovat rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[32] I všechny ostatní námitky z jednotlivých doplnění odvolání byly vypořádány. Žalovaný se zabýval podmínkami vydání exekučního příkazu stanovenými v ustanovení § 171 odst. 3 daňového řádu na str. 2 a 3 napadeného rozhodnutí. Popsal dosavadní průběh řízení a uvedl,

že nedoplatek byl prvně vymáhán po daňovém dlužníkovi a teprve až poté po ručiteli. Tím byla vypořádána námitka žalobcem označovaná jako věcná předčasnost vydání exekučního příkazu. Stejně tak se žalovaný ve svém rozhodnutí důsledně zabýval otázkami doručování zástupci a žalobci.

[33] Stěžejní žalobní námitka spočívala v tom, že správce daně neprokázal řádné doručení výzvy ze dne 4. 8. 2011, č. j. 102109/11/341960702581. Toto tvrzení je nutné odmítnout. Ze spisového materiálu, konkrétně z listu č. 5 veřejné části spisového materiálu Finančního ředitelství v Brně, soud zjistil, že tato výzva k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem byla žalobci odeslána do datové schránky dne 5. 8. 2011, přičemž žalobce si ji přečetl dne 8. 8. 2011. Výzva tak byla dne 8. 8. 2011 doručena. Není tedy pravda, že by žalobce nesplnil povinnost vyplývající z ustanovení § 92 odst. 5 písm. a) daňového řádu.

[34] Soud v této souvislosti připomíná ustanovení § 39 odst. 1 daňového řádu, podle kterého správce daně doručuje písemnost při ústním jednání nebo při jiném úkonu, nebo elektronicky. Jde o primární způsoby doručování, které zákon ve smyslu zásady hospodárnosti a procesní ekonomie upřednostňuje oproti jiným způsobům doručování uvedeným v odst. 2 a 3 téhož ustanovení.

[35] Žalobce ovšem namítal, že v té době již měl zástupce, kterému mělo být doručováno a jelikož mu doručováno nebylo, měl tak být zkrácen na právu na právní pomoc.

[36] Žalobce má samozřejmě pravdu v tom, že má-li osoba, které je písemnost doručována, zástupce, doručují se písemnosti pouze tomuto zástupci, a to v rozsahu jeho oprávnění k zastupování (ustanovení § 41 odst. 1 daňového řádu), a má-li osoba, jejíž poměry jsou doručovanou písemností dotčeny, vykonat něco osobně, doručuje se písemnost jí i jejímu zástupci. Dnem doručení rozhodným pro počátek běhu lhůty je při souběžném doručování této osobě i jejímu zástupci den doručení písemnosti, který nastane později (ustanovení § 41 odst. 2 daňového řádu).

[37] Soud se tedy zabýval otázkou, zda byl žalobce v době doručování výzvy k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem zastoupen. Spor mezi stranami spočíval v tom, zda plná moc ze dne 5. 11. 2009, předložená dne 6. 11. 2009 Finančnímu úřadu v Kroměříži, byla ke dni 4. 8. 2011 účinná též vůči Finančnímu úřadu ve Vyškově (správci daně v daném sporu). Ze správního spisu soud zjistil, konkrétně z listu č. 4 veřejné části spisového materiálu Finančního úřadu ve Vyškově, že plná moc mu byla předložena až dne 7. 11. 2011 (dle podacího razítka).

[38] Na danou věc je nutné použít procesněprávní předpisy platné a účinné v době, kdy se o věci rozhodovalo, tedy daňový řád. Podle ustanovení § 27 odst. 2 daňového řádu je plná moc vůči správci daně účinná od okamžiku jejího uplatnění u tohoto správce daně.

[39] Na rozdíl od předchozí právní úpravy stanoví daňový řád explicitně, že plná moc je vůči správci daně účinná až od okamžiku jejího uplatnění vůči správci daně. Rozhodným je tedy okamžik, kdy se správce daně reálně seznámí s plnou mocí, kdy tato dojde do „sféry jeho vlivu“, tj. na podatelnu správce daně.

[40] Správcem daně, u něhož bude třeba plnou moc uplatnit, je třeba rozumět nikoli pouze věcně, ale též místně příslušného správce daně. Z toho plyne též nutnost uplatnění plné moci k zastupování ve věcech daně z nemovitostí vůči všem správcům daně, v jejichž územním obvodu se nacházejí nemovitosti vlastněné zmocnitelem.

[41] Soud tedy dospěl k závěru, že v den vydání a následně doručování výzvy k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem žalobce nebyla plná moc vůči správci daně účinná. Bylo tedy doručováno v souladu se zákonem. Žalobce tímto postupem nemohl být zkrácen na svém právu na právní pomoc, neboť po doručení výzvy se mohl obrátit na svého právního zástupce a s ním situaci řešit; v tom mu nic nebránilo. Žalobce však byl pasivní a ve věci nekonal. K tomu soud navíc dodává, že i pokud by mělo být doručováno zástupci a správce daně doručoval přímo žalobci, pak by sice šlo o procesní vadu, nicméně takovou, která by nemohla mít bez dalšího vliv na zákonnost rozhodnutí.

[42] Žalobce argumentoval tím, že plná moc byla uplatněna u Finančního úřadu v Kroměříži dne 5. 11. 2009, tedy za účinnosti staré právní úpravy, a sice zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“). Soud již výše uvedl, že správní orgány zásadně postupují podle procesních předpisů v době rozhodování. K tomu je nutné dodat následující.

[43] Podle ustanovení § 264 odst. 2 daňového řádu platí, že právní úkony, zejména rozhodnutí vydaná správcem daně, a jejich účinky ve správě daní, které nastaly do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, zůstávají zachovány; to platí i pro plné moci uplatněné přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona s tím, že jejich účinky se posuzují podle tohoto zákona. V případě pochybností o rozsahu dříve udělené plné moci správce daně vyzve zmocnitele k předložení nové plné moci; do doby předložení nové plné moci nebo marného uplynutí lhůty stanovené ve výzvě, se takto udělené plné moci posuzují podle dosavadních právních předpisů.

[44] Plná moc ze dne 5. 11. 2009 sice byla učiněna za účinnosti zákona o správě daní a poplatků a podle přechodného ustanovení § 264 odst. 2 daňového řádu tak zůstává v platnosti, pokud nebyla později odvolána, ale neustále pouze vůči konkrétnímu správci daně, tedy Finančnímu úřadu v Kroměříži. Na tom nic nemění ani skutečnost, že v plné moci bylo uvedeno, že společnost Punktum, spol. s r. o., má žalobce zastupovat „ve všech věcech daní“. Plnou moc bylo třeba vyložit tak, že se týká všech daní u příslušného správce daně, tedy Finančního úřadu v Kroměříži. Ten ji tedy nebyl povinen postoupit všem finančním úřadům pouze kvůli této obecné formulaci. Neměl k tomu rozumný důvod, ani zákonný podklad.

[45] Plnou moc by bylo třeba postoupit pouze tehdy, byla-li by uplatněna u správce daně zcela zjevně místně nepříslušného pro provádění správy daní v záležitostech, jichž se daná plná moc týká. Finanční úřad v Kroměříži ovšem neměl žádné pochybnosti o tom, že by byl místně nepříslušný ve vztahu k žalobci a plnou moc si zcela oprávněně vyložil ve vztahu ke všem daním žalobce, jejichž správu vykonává. Nebylo důvodu, aby ji postupoval.

[46] Formulací „ve všech věcech daní“ chtěl žalobce zřejmě vyjádřit, že se mělo jednat o tzv. neomezenou plnou moc. Zákon o správě daní a poplatků totiž rozlišoval zastoupení na základě tzv. omezené a neomezené plné moci (ustanovení § 10 odst. 3 ve spojení s § 17 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků). Formulace „ve všech věcech daní“ tedy založila neomezenou plnou moc vůči Finančnímu úřadu v Kroměříži.

[47] Je též pravdou, že zákon o správě daní a poplatků neobsahoval žádné ustanovení, které by bylo analogické k ustanovení § 27 odst. 2 daňového řádu. Výkladem je ovšem nutné dospět k závěru, že implicitně toto pravidlo platilo již tehdy a v novém daňovém řádu je již vyjádřeno zákonodárcem z důvodu právní jistoty explicitně. Pro posouzení dané věci je tato skutečnost ovšem irelevantní, neboť Finančnímu úřadu ve Vyškově (správci daně v daném

sporu) byla plná moc předložena až dne 7. 11. 2011 , tedy za účinnosti nového daňového řádu a plně se na ni uplatní ustanovení § 27 odst. 2 daňového řádu.

VII. Shrnutí a náklady řízení

[48] Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, se soud ztotožnil s právním posouzením věci správcem daně a žalovaným. Naopak s žalobcem uplatněnou argumentací se soud z důvodů uvedených shora neztotožnil, rozhodnutí žalovaného proto nelze označit za nezákonné a vydané v rozporu s právními předpisy. Za tohoto stavu věci soudu nezbylo, než žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 soudního řádu správního jako nedůvodnou zamítnout.

[49] Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá, úspěšnému žalovanému pak žádné náklady nad rámec jeho jinak běžné administrativní činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 1. srpna 2013

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu